

RESTITUIRI: SELECȚII

Pământul Strămoșesc

Anul II, Nr. 2, 15 Ianuarie 1928

Legiunea „ARHANGHELUL MIHAIL” pentru apărarea pământului strămoșesc.

Secțiunea IV-a Internațională. Subsecțiunea pentru propaganda în străinătate.
Sediul Central: IAȘI, **Căminul Cultural Creștin** (România).

Memoriu informativ

asupra raporturilor dintre Români și Jidani din România.

În urma ultimelor tulburări anti-semite din România, presa jidovească din întreaga lume a deslănțuit o campanie de prigonire în contra Românilor.

Organizația noastră tinerească ține de a sa datorie ca, prin acest scurt memoriu, să arate organizațiilor anti-semite din toate țările adevărata situație a Românilor și a Jidanilor din România. Din cunoașterea și examinarea obiectivă a acestei situațiuni, toți oamenii de bine din lume vor putea înțelege și judeca cauzele conilictelor de azi dintre Români și Jidani, iar doritorii de pace și amicii Jidanilor vor putea înțelege modul în care aceste conflicte ar putea fi înlăturate pe viitor.

Români și Jidani.

Două popoare deosebite, care trăesc pe acelaș teritoriu.

1. Români. Trăiesc între Nistru și Tisa, Ceremuș, Dunăre și Marea-Neagră, de mii de ani. Origina lor, ca rasă, după Daci, Traci, Pelasgi (5000 de ani înainte de Christos), se pierde în negura vremilor. În timp ce multe neamuri din jur au venit cândva, așezându-se pe locurile pe cari azi le stăpânesc, Români n'au venit de nicăiri, ei s'au născut aici odată cu brazii și cu stejarii. De atunci și până azi ei au muncit pământul acesta, trăgând cea dintâi brazdă, ei l-au transformat din sălbatec în pământ de cultură, ei l-au apărat în curs de multe veacuri, prin necurmăte lupte și

imense suferințe. În ceasurile de furtună ei nu l-au părăsit, pentru-că aveau ca lozincă: „*ubi Patria, ibi bene.*“

Și după-ce astfel au rezistat tuturor năvălirilor barbare și dominației altor neamuri, azi au ajuns la îndeplinirea aspirațiilor lor naturale și legitime: unirea sub un singur steag, într'o singură țară a Românilor de pretutindeni.

2. **Jidanii.** De pe la 1829 (în urma tratatului dela Adrianopol dintre Ruși și Turci, prin care se lăsa libertatea de exploatare a solului românesc), un popor străin, cu totul deosebit, nestabil, vagabond, nemuncitor de pământ, fricos și laș în timp de război, având ca lozincă: „*ubi bene, ibi Patria*“, a început să emigreze în țările române. Mai înainte de această dată, numărul lor era foarte restrâns. Ei nu veneau pentru că:

1. Teritoriul României era teatrul unor frământări continui, începând încă de prin secolul al III-lea, cu năvălirile barbarilor și continuând cu stăpânirea turcească și cu necurmatele lupte dintre Români, Ruși și Turci. Teritoriul României era un teatru de război, complectamente nepotrivit singurului mod de activitate al Jidanilor, din toate timpurile: comerțul.

2. Exploatarea teritoriului României era interzisă de către stăpânirea furcească. Libertatea acestei exploatare a venit abia prin tratatul Ruso-Turc dela Adrianopol din 1829.

Încât dela această dată, numărul lor începe să crească. De unde la 1821 nu existau în București decât *150 familii jidovești, astăzi după o sută de ani, avem în acelaș București peste 200.000 de Jidani.*

Și de unde în toată Moldova, la 1829, aveam numai vre-o 30.000 de Jidani, pe la 1833, adevă abia după 4 ani, numărul lor se dublează. Iar în timpul Domniei lui *Mihalache Sturza* (1848), numărul lor crește mereu ajungând în zilele noastre la înspăimântătoarea cifră de *2,000.000* în toată țara, la o populație de 12 milioane de Români.

Ne găsim așadar în fața unei invazii străine cu tendință fermă de a înlocui elementul indigen și de a transforma România într'o Palestină. Care popor din lume, fie el chiar pe cea din urmă treaptă a civilizației, ar putea rămânea nepăsător în fața unui asemenea fapt?

Rezistența legală a Românilor.

Românii au primit pe acești musafiri cu multă bunăvoință. Le-au acordat găzduire și au împărțit din sărăcia lor cu dâșii. Ei însă, văzând bunăvoința unui neam primitor și-au zis, după cum ne spune marele scriitor român *Eliade Rădulescu*:

„Iată țara promisă: nimic mai facil și mai plăcut decât să facem din România o Iudee. Coreligionarii noștri au cuprins meseriile întinzându-se în toate unghiurile țării. Să cuprindem și pământurile acestei țări, forțând pe indigeni a ni le vinde. S'a desființat boeria pământurilor; și Românii să devie servii noștri. La faptă! Acum e timpul. Să dăm, să lovim și să țipăm tot noi“.

(Eliade Rădulescu. — Echilibrul între antiteze vol. II. pag. 321).

Dar dela un timp Românii au simțit că umilul cerșetor de eri, tinde să devină stăpânul obraznic al țării și tiranul fără scrupul al neamului băștinaș.

În tața acestei situații, Românii aveau datoria să-și apere naționalitatea lor. Și au făcut-o pe cale legală, încercând oprirea invaziei mereu crescânde, prin anumite legi. Așa bunăoară prin constituția dela 1866 Jidanii nu puteau căpăta drepturi de cetățeni decât individual și în urma unor servicii reale aduse patriei.

De atunci și până după războiul mondial, prin intervenții și presiuni internaționale, au căutat să obțină cetățenia română în massă și dreptul de a se ocupa de viața politică a țării și a dispune de destinele neamului românesc. Românii au rezistat.

După război însă forța internațională a jidanilor a impus României, prin tratatul dela St. Germain (art. 11, clauza minorităților), acordarea în massă a drepturilor politice pentru Jidani.

Această clauză sugerată și impusă președintelui Wilson de către alianța internațională jidovească, prin intermediul Jidanilor din America, este în special pentru Români sinonimă cu moartea poporului românesc. Căci de unde până acum Jidanii ocupau numai comerțul românesc, luându-l prin fraudă, coaliții infame și lipsă de ori-ce morală, de azi înainte ei se îndreaptă: categoric către ocuparea frânelor de direcție ale statului românesc.

Din această situație ei vor facilita colonizarea României de către Jidani și vor deveni stăpânii și exploatații nemiloși a 12 milioane de țărani români.

Națiunea română, împiedecată în libera sa dezvoltare, va cădea în stare de sclavie.

Aceasta este cea mai sfruntată înfrângere a principiului naționalităților. Și însemnează totodată și căderea definitivă a formulei juridice, prin care Jidanii și-au câștigat situația de azi: „*Drepturile minorităților.*” Căci prin „minoritate” se înțelege „ceva mai mic”, subordonare față de „majoritate”. În nici un caz drepturile minorităților nu pot însemna subordonarea și impilarea majorității naționale, de către o minoritate străină. .

Statistica.

Dar să lăsăm să vorbească ciirele; ele fiind dovada de neînlăturat a afirmațiilor noastre.

Populația totală a României în 1919 (la un loc cu celelalte minorități) ... 16.943.000.

Dintre aceștia Jidani declarați 1,590.000.

(Studiu statistic datorit dlui Emil Vasiliu: „Situația Demografică a României” edit. Cartea Românească. Cluj 1923.)

De notat: Am zis Jidani declarați, deoarece conform unui vechiu obicei, cunoscut de altfel în toate țările, ei se sustrag statisticilor, deghizându-se sub pretextul de a fi Unguri, Ruși, etc. fără religie.

În al doilea rând de notat e faptul, că aceste date statistice sunt din 1919. Însă după această dată România a fost expusă unei noi invazii jidovești. Încât numărul real se găsește în jurul a *două milioane*.

Această populație de 2 milioane nu este risipită printre Români pe întreaga întindere a țării, ci este așezată în orașe, formând o massă compactă.

Astfel: că orașele României conțin: 35%, Români, 46%; Jidani, 19% alți străini, totalul populației urbane fiind socotit la 4,100.000.

Situația comerțului românesc numai în 3 județe din Moldova:

Curs de econ. Politică de A. C. Cuza, Iași 1/IV 1905.

Județele:	Total:	Români:	Străini:	Jidani:
Botoșani	3624	734	171	2359
Dorohoi	3010	691	92	2227
Suceava	1909	539	101	1269
Total	8183	1959	354	5855

Astfel în 3 județe avem **1959** comercianți Români și **5855** comercianți jidani.

Nu mai vorbim de Basarabia, Maramureș și Bucovina, unde nici nu se mai vorbește de comercianți români.

Școlile Românești.

Universitatea din Cernăuți (1920).

Facultatea de Drept: Români **237**, Jidani **547**.

Facult. de Filozofie: Români **174**, Jidani **574**.

Universitatea din Iași (1922).

Facult. de Medicină: Români **546**, Jidani **831**.

Facult. de Farmacie: Români **97**, Jidani **299**.

Liceele din Basarabia (1920).

Români și Ruși **1514**, Jidani **6302**.

Școlile mixte din Basarabia.

Români și Ruși **696**, Jidani **1351**.

(Situația Demografică a României: Em. Vasiliu. Ed. Cartea Românească 1923 Cluj)
(Într'un studiu documentat vom continua ulterior cu datele statistice asupra situației din România).

Reacțiunea Românilor.

În fața acestei situații nou create, în urma tratatului dela St. Germain, cea dintâi reacțiune s'a produs în rândul tineretului Universitar, care-și vedea periclitat viitorul său și viitorul însuși al nației.

În urma mișcării tineretului, s'au trezit masele populare, care s'au organizat în *Liga Apărării Naționale Creștine*, având scopul definit în însăși denumirea sa: apărarea nației și a religiei creștine, ambele amenințate cu distrugerea.

În sfârșit, în ultimul timp, apare cu sabia de foc „*Legiunea. Arhanghelul Mihail*“.

Ce au cerut aceste organizații?

Ele au cerut în mod pașnic măsuri de apărare în contra invaziei jidovești, măsuri legale de apărare a culturii românești și a națiunii în contra unei dominații și tiranii străine.

Măsuri de apărare a granițelor.

Scoaterea jidanilor din armată.

Protecția comerțului românesc în fața coaliției infame jidovești,

Măsuri legale și pașnice pregătitoare a rezolvării problemei jidovești etc. etc.

În sfârșit printre aceste măsuri se află și așa zisa „barbara“ lege a lui „*Numerus Clausus*“. Această lege însemnează limitarea în școli a numărului jidanilor în măsura proporției existente între populația totală română și populația totală jidovească.

Fără această măsură de apărare, Jidanii cari se găsesc azi în Universități în proporție de 70—75 și chiar de 80%, vor deveni clasa conducătoare a națiunii române, ceiace este o absurditate căci *este absurd ca o nație să-și creieze conducători sirăini în Universitățile sale*, după cum spune Prof. A. C. Cuza.

Dar iată ce spune nu un om din „sălbateca“ Românie, ci un american *Morris Gray* absolvent al Universității din Harvard, promoția 1906, în *Harvard Bulletin* (reprodus în „*La Vieille France*“ Nr. 323 din 12 Aprilie 1923 și în broșura „*Numerus Clausus*“ de A. C. Cuza pag. 10):

„Mai întâi care este funcția unei universități ? Cari sunt datoriile ei?

„*Dacă datoria ei este o datorie către individ*, admiterea trebuie să fie bazată în mod franc și manifest pe principiul democratic; orice candidat trebuie să fie admis cu condiția să-și treacă examenele de intrare și să-și plătească primul termen al redevențelor școlare...“

Dacă însă datoria Universității este datorie către nație, atitudinea ei în ce privește admiterea studenților trebuie să fie bazată în chip firesc pe un principiu deosebit.

După părerea mea, datoria unei Universități este necontestat *o datorie către nație*. Și funcțiunea sa este de a forma oameni în diferite domenii ale gândirii, în așa fel încât o parte din ei, cel puțin, să poată deveni șefi în domeniile lor respective și să facă servicii națiunii“.

Fără acest „*Numerus clausus*“ Universitățile românești vor scoate conducători jidani pentru națiunea română, ceea ce este inadmisibil.

Atitudinea guvernelor.

În fața presiunii internaționale, guvernele nu îndrăznesc a lua măsuri. Toate cerințele legale ale națiunii române au fost nesocotite. Așa că azi guvernele pe această temă se găsesc în conflict cu interesele vitale ale nației.

Nația, văzându-se amenințată în existența ei și văzându-i-se închise toate căile legale și pașnice de protecție, se mișcă în mod natural în direcția *apărării brutale violente*, împinsă de instinctul vieții. Și e natural să fie așa, căci atunci când raporturile de lege încetează, infervin raporturile de forță.

Cele întâmplare la *Oradea-Mare* în ultimul timp cu ocazia Congresului studentesc, nu sunt decât începutul apărării instinctive a unei nații lipsite de orice protecție legală.

Conflicte mai cumplite se întrezăresc în viitor.

Cine poartă răspunderea.

Jidovimea din lume poartă răspunderea celor întâmplate și celor ce se vor mai întâmpla. Într'un secol de lumină și de libertate a națiilor, Români nu vor consimți să piară în țara lor sugrumați de cătră tiranica stăpânire a străinului.

Dacă Franța acum un secol n'a putut admite tirania fraților de sânge, cum ar putea astăzi cineva să ne ceară nouă a admite tirania unui neam străin.

Răspunderea nu vor avea-o Români, ci aceia cari violentează ordinea națională a lumii.

Ce se poate face?

Până la rezolvarea definitivă a problemei trebuiesc luate de urgență măsuri legale, în sensul cererilor formulate mai sus, de către *guverne neîmpedecate* de o presiune internațională, pentru a se asigura Românilor *libera dezvoltare* a individualității lor naționale, pe teritoriul pe care trăesc de veacuri.

Rezolvarea definitivă a problemei jidovești.

Măsurile de mai sus nu sunt decât tranzitorii. O rezolvare radicală și definitivă nu poate fi decât înlăturându-se cauzele.

Încălcarea legii naturale a teritoriului.

Existența nefirească a Jidanilor în mijlocul celorlalte nații.

Omenirea împărțită în nații trăește pe teritorii distincte. Aceste teritorii națiile le muncesc cu brațele lor, le apără cu sângele lor. Ele sunt însăși baza lor de existență. Pe ele își dezvoltă prin muncă cinstită civilizația proprie, contribuind astfel cu aportul lor la civilizația lumii.

Jidanii: au încălcat această lege naturală a teritoriului. Ei nu trăiesc pe un teritoriu deosebit ci pe teritoriul altor neamuri în chip parazitar ne având clasă muncitoare de pământ și exploatându-le neomenos.

Rezolvarea definitivă stă în înlăturarea cauzei adică înlăturarea *existenței nefirești a Jidanilor* din mijlocul celorlalte nații, prin acordarea unui teritoriu deosebit pe care să fie forțați a trăi, a-l munci, a-l apăra și a-și creia civilizație (temă susținută de savanți germani și francezi iar în România de Prof. Cuza).

Rezolvarea definitivă a problemei jidovești stă în intrarea jidanilor delicvenți în legalitatea naturală, în ordinea naturală a vieții neamurilor.

Caracterul internațional al problemei!

Această operație radicală nu depinde însă numai de Români, ci de toate celelalte neamuri mai mult sau mai puțin interesate, și de *Jidani*, interesați și ei în cel mai înalt grad.

„Legiunea“ socotește că ar trebui convocată adunarea tuturor delegaților mișcărilor similare într'un congres internațional (în România sau în altă țară) pentru a aviza asupra măsurilor ce trebuiesc luate în această chestiune.

Interesul Jidanilor!

De a nu se crampona în situația de acum prin înfrângerea evidentă a sentimentului de dreptate și a legilor lumii, ci de a interveni în vederea unei rezolvări pașnice a problemei prin înlăturarea cauzelor.

Altfel Românii, văzându-se în fața morții, se vor ridica cu toată tăria, cu toate armele și cu sălbateca desnădejde. Și până când Europa va fi să vină la noi întru apărarea unei cauze *nedrepte*, noi vom fi rezolvat definitiv, cu armele, această problemă. În așa fel încât, venind să apere pe Jidani, ar putea să fie pusă în situația de a nu mai avea ce apăra.

Iar până atunci afle lumea întregă că dela Nistru la Tisa este război:

Între Românii băștinași și Jidanii năvălitori.

I a și i, 8 Ianuarie 1928.

Corneliu Zelea-Codreanu, avocat

Ion I. Moța, avocat

Ilie Gârneață, avocat

Corneliu Georgescu, avocat

Radu Mironovici

șeful Frățiilor de cruce A. M.

P. S. Acest Memoriu s'a tipărit în limba franceză, germană și italiană și s'a răspândit în toată lumea. Va fi urmat de un studiu amănunțit asupra problemei jidovești din România.

Suspendarea dela Catedră a Părintelui Titus Mălai.

Revista Pământul Strămoșesc. Anul II, Nr, 2, 15 Ianuarie 1928

Vă puteți închipui ce-ar fi fost dacă guvernul românesc ar fi îndrăznit să suspende pe un rabin dela o catedră a sa jidovească pentru-că ar fi ațâțat bunăoară pe elevii jidani dela Cernăuți în contra profesorilor români și autorității statului românesc, sau pentru-că ar fi eliberat, după cum s'a și dovedit, certificate de naștere false cetelor de conspiratori jidani de peste Nistru, spioni și aruncători de bombe, sau în fine pentru-că s'ar dovedi, și n'ar fi prea greu, că în școala jidovească se pregătește ceas cu ceas surparea țării și îngenunchierea noastră, a Românilor, prin cele mai oribile sisteme ? Ce-ar fi?

...Și totuși când părintele Mălai, profesor la o Universitate creștină, a fost suspendat din învățământ, nu s'a găsit aproape nimeni care să ridice un cuvânt de protestare. Un *drept* cuvânt de protestare. Căci să vedem de ce este învinuit părintele Mălai: pentru-că, vorbind la congresul studentesc dela Oradea, li s'au părut reprezentanților guvernului că D-sa ar fi îndemnat pe studenți la acte violente, dovedind prin aceasta dnii reprezentanți că n'au înțeles nimic din vorbirea frumoasă și caldă a oratorului.

Noi am fost cu toții martori acolo și vom depune în deplină conștiință mărturia noastră în ziua când se va judeca această chestiune (dacă se va mai judeca, deoarece socotim că guvernul interesându-se mai de aproape, va vedea greșala pe care a făcut'o și va reveni asupra ei).

Până atunci trimitem salutul nostru cel mai cald și mai respectuos părintelui Mălai, asigurându-l în acelaș timp de tot sprijinul în aceste ceasuri de întuneric și de nedreptate pentru el... și pentru întreg neamul românesc.

Corneliu Z. Codreanu

Avram Iancu – la parchet.

Revista *Pământul Strămoșesc*. Anul II, Nr. 2, 15 Ianuarie 1928

În repetite rânduri am spus-o că nu ne prea îngrozesc condamnările și defăimările ce ni-le aruncă, cu atâta patimă, unii oameni „mari” „înțelepți” — ba chiar și „puternici” — ai zilelor de azi, pentru sbuciumările noastre de apărare a Neamului. Nici nu le socotim definitive și irevocabile, pecetluind pe vecie caracterul eforturilor noastre.

Căci ne gândim că nu e chiar atât de mult de când birourile unor alți oameni „mari înțelepți și puternici” (ai altor zile de oprimare a adevărului și dreptății), erau tot atât de cuprinse de fierberea unor măsuri de represiune și decretau cu tot atâta patimă condamnări, defăimări și caracterizări... efemere. Erau birourile miniștrilor, procurorilor, prefectilor sau jandarmeriilor ungurești, cari se grăbeau a dresa procese verbale, a face procese, a deschide închisorile și a lovi pe toate căile pe toți cei ce îndrăzneau să afirme (împotriva legilor zilei) că stăpânirea ungurească e (ca să folosim curajoasele cuvinte ale marelui dispărut Valer Branișce) „asupritorul și călăul poporului românesc” din Ardeal. Iar când vre-un ziarist român petecit în coate îndrăznea să pronunțe cuvinte adevărate asupra lui Avram Iancu, marele „criminal”, sălbatecul și nebunul valah, strigoii parchetelor maghiare, a cărui nebulie trebuia pe veci uitată, iar nu răscolită din nou, — atunci nu se mai sfârșeau hărțuirile îndrăznețului gazetar între sinistrele cabinete de procurori și băncile de acuzare, până ce i-se dădea liniștea câtorva ani de pușcărie la Seghedin sau Vacz. Avram Iancu și parchetul procurorilor? Dar cine putea găsi, pe atunci, două noțiuni mai dușmane, două extremități mai îndepărtate decât acestea?

Acum nu știm, sau pentrucă e vorba că „extremitățile se ating”, sau pentrucă alta o fi pricina, dar condamnările, furiile și apostrofele parchetelor ungurești nu prea avură o stabilitate și însemnătate veșnică. (Cum am putea deci să nu ne întrebăm

dacă extremitățile de azi nu se vor atinge ca mâne, și dacă batjocurile și reprobările ce ni-se aruncă acum, ne vor fi pecetluind oare pe vecie?).

Întrădevăr, pe cine l-ar duce vre-odată mizeriile mărunțișurilor vieții până la parchetul Tribunalului Hunedoara, la Deva, ar vedea, pe unul din pereți, fața blajină a lui Iancu privind gânditoare, dintr-o ramă, la aceste mici mizerii ce se desfășoară sub ochii săi pe mesele încărcate cu hârtii. Și mai privește bietul Iancu dela parchetul Hunedoara (județ în care odihnește el, la Țebea, sub gorunul lui Horia), mai privește la toate acele oficiale fețe îngândurate și la toate frământările lor cari atât de adesea n'au ca pricină dorul și durerea pentru neamul românesc, ci dorul de a apăra, în România liberă, pe veneticii cutropitori... Și nu mai înțelege bietul Iancu rostul tuturor acestora, sau apoi nu-și înțelege rostul lui de prezident moral, prins în cuiul din perete, al unor asemenea preocupări...

Dar să lăsăm pe Iancu în nelămurirea lui. Vremile îi vor ridica și această ultimă greutate de pe inimă...

Așadar: Avram Iancu — la parchet!

Noi credem că e locul să ne întrebăm dacă mâne vre-un nepot de-al dlui procuror Cațichi dela Iași, sau de-al dlui prim-procuror Racoviceanu și de-al comisariului regal Carapancea dela București (bieți slujbași pe cari îi va face nemuritori cronica luptelor de azi pentru națiune, în cari ei au avut nefericirea de a fi marii acuzatori ai mișcării naționale), — să ne întrebăm dacă acești viitori nepoți de procurori, ajungând și ei, grație unor aptitudini ereditare, procurori ai zilelor de mâne, nu vor înfige în vre-un perete al parchetului lor, tabloul celor ce vor fi întruparea batjocoritei și persecutatei mișcări naționale de azi?

Cine îndrăznește, acu-s câțiva ani, să creadă că va veni o zi când, la parchetul județului unde s'a desfășurat revoluția lui Iancu (suprema ilegalitate!), va trona duiosul tablou al marelui călcător de legi? Chiar dacă nici nu ar îndrăzni nimeni să creadă în năzdrăvănia de mâne a nepoților despre cari fu vorba, ea se va întâmpla totuși, orice ar zice legile și unii oameni de acum.

Iar pentru-că veni vorba de legi și legalitate, să ni-se îngăduie a spune că noi credem că, deși parchetul e marele apărător al legilor și cu toate că atât Iancu (el a vărsat și râuri de sânge!) cât și alții sunt desigur dușmani și călcători ai legilor, — totuși noi credem că tabloul lui Iancu își are foarte bine locul în cetatea de apărare a legii, la parchet! De ce? Pentru-că, deasupra legilor ordinare, există: o *super-legalitate* (adesea nefixată decât de tradiție, de simțăminteale sufletului și de istorie). *E supra-legalitatea conservării unei națiuni și a culturii sale*, chiar contra legilor parlamentare (cari de-altiel' n'ar trebui să aibă dreptul de a călca această „suprema lex“).

Apărător al acestei legi supreme, Avram Iancu are mai mult decât ori-ce legist dreptul de a fi patronul moral al parchetelor românești.

Păcat însă că el nu e, deocamdată, decât chinutul portret din perete, dar nu și adevăratul șef spiritual al domnilor procurori.

Iar cinstea ce i-se face nu e decât o nouă martirizare a sa, cu atât mai dureroasă cu cât îi vine dela frații lui, pentru a căror fericire și-a jeriit toată viața pământească.

Bucovina și Jidanii.

Revista *Pământul Strămoșesc*. Anul II, Nr. 2, 15 Ianuarie 1928

Articolul de față are menirea de a arăta tuturor situația deplorabilă în care se găsește cea mai frumoasă provincie a României, din cauza boalei ce a cuprins trupul ei, întocmai unui șarpe puternic ce se încolățește în jurul trupului unui om forțându-l a muri în chinurile asfixiei și svârcolirilor.

Boala aceasta de care e cuprinsă Bucovina începând cu centrul aparatului ei circulator — orașele — și întinzându-se până la exfremițiile cele mai îndepărtate — satele și cătunele — se numește: parazitizm jidovesc. Cauza ? Invazia neconținută și înmulțirea în urma împrejurărilor de traiu favorabile.

Cunoscând boala, urmează să arătăm manifestările ei, pentru-ca în urmă să-i punem diagnosticul.

Acest parazitizm este consecința invadării, în mod permanent a Bucovinei de către Jidani, încă de pe vremea Austriecilor și până în zilele noastre — invazie protejată sub dominația streină cu scopul de contra-balansare a elementului românesc autohton și continuată sub stăpânirea noastră din cauza politicei venale a guvernărilor. Manifestarea acestui parazitizm este la fel cu a oricărui parazit. Caută un loc de intrare în organismul sănătos pentru ca ajuns acolo să se răspândească și să se înmulțească, contribuind pe măsura răspândirii și înmulțiri lui la nimicirea gazdei.

Modul sistematic în care Bucovina a fost invadată de către acești nedoriți îl vom arăta prin cifre oficioase (care de altfel niciodată nu reprezintă adevărul, fiind în favoarea lor) pentru a nu ne putea reproșa nimeni, că spusele noastre nu sunt bazate pe nimic.

Bucovina în anul 1774 avea:

Români: 63.700

Jidani : 526

după 77 ani, adică la 1851,

Români - 184.714

Jidani - 26.080

în 1870 - 209.116

Jidani - 42.754

în 1880 - 190.005

Jidani - 67.418

în 1890 - 208.301

Jidani - 82.717

în 1900 - 229.018

Jidani - 100.893

în anul 1910 găsim în Bucovina după statistica oficială austriacă a lui I. E. Torouțiu:

Români: 233.126

Jidani: 102.919

iar după o așa numită statistică mută stabilită „prin aplicare a procentelor de creștere din decada anterioară“^(*) avem :

Români: 251.805

Jidani: 123.331

La numărătoarea din 1919 în cifre rotunde avem pentru Bucovina:

Români: 300.000

Jidani: 155.000

iar pentru anul 1927, având în vedere invaziile ulterioare (neavând o cifră oficială) cred că nu exagerez spunând că în Bucovina se găsesc cel puțin 200.000 față de vre-o 300.000 Români. Va să zică în decurs de 153 ani (1774 până la 1927) jidanii de unde erau 526, au ajuns la 200.000, iar Românii dela 63.700 la 300 și ceva de mii.

Noi avem de cinci ori numărul din 1774 iar Jidanii de 380 ori.

Și acum o legitimă întrebare. Față de cifrele de mai sus ce reprezintă starea fidelă și din nenorocire dureroasă a parazitismului jidovesc ce a cuprins Bucovina, se poate să stăm cu mâinile în sân? Se poate spune că la noi nu există problema antisemită, sau mai bine zis a apărării naționale? Doar Bucovina (și celelalte provincii nu stau mai bine) face parte din însuși trupul României.

Și boala de care este cuprinsă se resfrânge asupra întregului corp. Cu cât noi vom fi mai nepăsători cu atât ea se agravează, cuprinzând întreg organismul *infectându-l, viciindu-l și nimicindu-l!* În fața acestei stări avem dreptul și datoria imperioasă să ne apărăm. Ne chiamă la aceasta vuetul duios al pădurilor ce cad sub nemiloasa secure a paraziților, ne chiamă murmurul apelor ce coboară zilnic fala munților, ne chiamă stâncile ce lipsite de îmbrăcăminte gem dureros sub povara intemperiilor, ne chiamă, cel ce sărac, năcăjit și robit privește cu jale cum bogățiile țării lui încap în mâinile streinilor, „ne chiamă țara s'o curățim de atâtea lipitori!“

La chemarea aceasta nu putem rămâne surzi. Iar soluția să o scoatem din comparația cu o altă boală tot așa de grea pentru individ, cum sunt Jidanii pentru noi ca neam: cancerul. Această boală grozavă nu se poate vindeca prin medicamente: ele rămân fără efect și neputincioase față de ea. Se vindecă atunci când, hotărâți, punem mâna pe cuțit, tăiem rana și o aruncăm.

Pentru acest lucru însă se cere să găsim chirurgia care să conducă bine operația. El se găsește, este Legiunea; operația va începe-o atunci când va crede de cuviință.

Ionel T. Banea,
student medicinist

*) - Acest citat, precum și unele cifre sunt luate din „Situția Demografică a României“ de Em. Vasiliu.